BLÂND GRĂIA MĂCĂRETUL

NEAL ASHER

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

Născut şi domiciliat în Essex, Marea Britanie, NEAL ASHER a început să scrie de la şaisprezece ani, dar n-a „explodat" pe piaţa literară decât acum câţiva ani; un autor destul de prolific, el pare acum să fie peste tot simultan. Povestirile sale au apărut in *Asitnov's, Interzone, The Agony Column, Hadrosaur Tales* şi în alte reviste, şi au fost antologate în culegerile *Runcible Tales, The Engineer* şi *Mason's Rats.* Romanele lui foarte populare sunt: *Gridlinked, Cowl (Cowl,* Ed. Lucman, 2005), *The Skinner, The Line of Polity, Brass Man, Polity Agent, The Voyage of the Sabie Keech, Prador Moon* şi *Hilldiggers.*

In aventura tensionată şi terifiantă care urmează, el ne introduce într-o lume periculoasă, unde o ceată de vânători dau ochii cu un vânat mult mai mare - şi mai misterios - decât se aşteptau vreodată...

Adâncită în cine ştie ce fantezie perversă, Tameera inspecta cu afecţiune displayurile carabinei sale Optek. Ceea ce a urmat s-a scurs prin faţa ochilor mei cu încetineala de coşmar a unui accident. Îşi duse carabina la umăr, ochi cu atenţie şi trase un singur foc. Mârpul se izbi de suprafaţa unei stânci şi apoi se rostogoli prin verziş până în râul albicios.

Anumite vietăţi devin mit, deşi nu se deosebesc cu aproape nimic faţă de alte specii obişnuite. Pe Pământ, leul se ia la întrecere cu inorogul, bătrânul şi înţeleptul elefant nu uită niciodată, iar blândele balene te răscolesc cu cântecele lor din adâncuri. Totul pleacă de la antropomorfism, este hrănit cu adevăr şi minciună deopotrivă şi prind rădăcini în cultura noastră. Pe Myral, unde locuiesc de zece ani

încoace, cea mai mare dintre vietăți nu se bucură de asemenea tratament, ceea ce nu pare surprinzător dacă te gândeşti că numele ei e, acronimul pentru „mâncător-de-rahat patruped". Dar există zvonuri despre ceva straniu în sălbăticie, un ceva care nu ar trebui să fie acolo. Zvonurile au pus în funcțiune fabrica-de-mituri a minții umane şi au atras vânătorii pe această lume.

Pe culmile înguste, acoperite de vegetație, nu se vedea nici urmă de mârp. Şi-au făcut apariția de-abia după ce mi-am ancorat dirijabilul de un pisc, deasupra unei lespezi orizontale pe care ar fi urmat să ridicăm tabăra. Însoțitorii mei observară numaidecât că lespedea fusese folosită în nenumărate rânduri, iar inelul de fier ce servea ancorării era de mult timp acolo. Cu toate astea, nu întâlneai prea des tabere printre pantele abrupte, stâncile şi izvoarele din împrejurimi. Nu era un loc făcut pentru om. Era tărâmul mârpilor.

După ce îşi scoase hamul, Tholan se apropie de margine ca să-şi încerce camerele video de unică folosință. îndreptă aparatul de mărimea arătătorului spre râpa de sub noi, inspectând în acelaşi timp palm-comul pe care îl ținea în cealaltă mână. Avea la el o droaie de astfel de videocamere, pe care intenționa să le poziționeze în puncte strategice sau să le suspende pe cabluri în adânciturile înnegurate. Ochii acoliți ai vânătorului. Mă chemă. Am mers la el, urmat de Tameera şi Anders.

- Acolo, spuse el, arătând cu capul.

Un septet de mârp îşi făcea drum de-a curmezişul terenului dificil, găsind puncte de sprijin printre multitudinea de plante şi cățărându-se cu îndemânarea unor păianjeni. Aveau o înfățişare descurajam de umanoidă, cam de statul unui om şi erau patrupezi. Fiecare membru era ataşat ca brațul unui om şi se termină într-o mână cu opt degete lungi. Capetele lor însă nu aveau nimic uman, fiind mai degrabă insectiforme. Ceva ca un țânțar cu două trompe.

- N-or să ne facă probleme, nu-i aşa? întrebă Tameera, sora lui Tholan.

Era cea mai xenofobă dintre toţi, am băgat de seamă, dar asta conta prea puţin pentru ce făceau ei: extraterestrii pe care îi vânau erau de obicei din sortimentul „Îţi voi smulge capul şi-ţi voi suge creierul".

- Atât timp cât îi lăsăm în pace, nu, spuse Tholan.

Apăsând câteva comenzi pe palm-com, mări distanţa focală a camerei, trecu pe infraroşu, apoi pe ultrasunete.

- Eu nu am înregistrat nimic pe tema asta, spuse Anders, asistenta personală a lui Tholan. Sunt erbivore?

- Omnivore, i-am răspuns. Mănâncă plante dintr-acelea cum vezi pe perete, şi îşi completează dieta cu scoici şi octupali.

- Desigur, scoici şi octupali, spuse ea.

I-am arătat moluştele cu aspect de scoică atârnate de frunzele mari de sub lespede.

Anders dădu din cap şi spuse:

- Octupal?

- Aşa cum sună, ceva cu opt braţe, ca o caracatiţă, o găseşti de-obicei în iazuri, dar se mai târăşte din când în când la suprafaţă când este nevoie. Am fixat-o pe Tameera cu privirea, adăugând: Nu sunt mai mari decât palma ta.

Nu înţelegeam încă acest trio. Frate şi soră vânau împreună, se bazau unul pe altul, şi cu toate acestea păreau că se urăsc. Cât despre Anders, am crezut la început că e partida lui Tholan, dar în realitate e doar asistenta lui. Poate ar fi fost mai înţelept să îi cunosc înainte să mă las angajat. Poate că atunci Tameera n-ar mai fi tras focul pe care tocmai îl auzisem.

Mirosul chimic-fierbinte care ieşi din carabină umplu aerul irespirabil. Am presupus că foloseau arme primitive cu proiectil pentru a-şi face vânătorile mai sportive. Nu ştiam cum să reacţionez. Tholan îi puse mâna pe ţeava puştii, împiedicând-o să mai omoare încă o făptură.

- A fost prostesc ce ai făcut, spuse el.

- Te sperie lighioanele alea? întrebă ea cu subînțeles.

Abia mai respiram, aşa că am verificat dacă tubul de oxigen era la locul lui. Era şi pompa în continuare aer în bronhiile mele. Dacă aş fi spus că aveam o presimțire neplăcută despre toată afacerea asta, n-aş fi fost complet sincer.

- Pe lângă faptul că ne-a pus pe toți în pericol, a comis şi o crimă, am spus pe un ton neutru, în timp ce Tholan se îndepărta de soră-sa.

- Crimă? repetă el.

- Tocmai a ucis o ființă cu grad de conştiință C. Dacă Santinela IA va descoperi şi va putea dovedi că ştia asta înainte să apese pe trăgaci, s-a zis cu ea. Dar nu asta e problema cea mai mare acum.

Am tras cu ochiul la septetul devenit între timp sextet. Pierderea îi nedumerea.

- Să sperăm că nu ne vor ataca, dar oricum, ciuliți urechile.

Tholan se uită lung la mine şi îşi îndesă camera în buzunar. M-am îndepărtat de ei. De ce i-am adus pe aristocrații ăştia plictisiți, în sălbăticie, să vâneze fabulosul măcăreț de Myral? Pentru bani. Cei care au destui cât să ducă o viață tihnită subestimează puterea lor de motivare. Tholan mă plătea destul cât să cumpăr toate accesoriile din dirijabil şi astfel să împiedice un anume cămătar să-mi facă o vizită pentru a-şi recupera banii prin vânzarea de organe donate involuntar. Era suficient şi cât să îmi modernizez apartamentul din citadelă, să-l pot închiria pe durata peregrinărilor mele. Aveam stocate multe dintre înregistrările cerebrale disponibile, legate de mediul înconjurător de pe Myral, dar socotelile din citadelă nu se potriveau cu cele din sălbăticie. Mai aveam încă multe de învățat. Cu toate astea, eram convins că şansele să găsim un măcăreț aici pe Myral, o creatură originară de pe o planetă aflată la secole-lumină distanță, erau egale cu zero.

- A vrut să se bage în seamă, îmi şopti Anders peste umăr.

- Ei, să sperăm că nu a reuşit prea bine, am răspuns.

M-am uitat la dirijabilul meu suspendat în aer, gândind că aş putea să scap de cei trei şi să înnoptez undeva. Am văzut cum

gigantul albastru apune, sculptând marginea lumii. Azi nu mai era nimic de făcut.

- Trebuie s-o ierți. Compensează acum pentru un tată care a ignorat-o douăzeci de ani.

Abia plecasem şi Anders se dădea la mine. Mă întrebam ce joc de cățea bogată e ăsta, deşi, ca să aflu, trebuia să las garda jos şi nu intenționam să fac asta. Era prea de tot: atractivă, inteligentă şi doar stând în preajma ei simțeam fiori în stomac. M-ar fi distrus.

- Nu trebuie s-o iert, doar să-i tolerez prezența.

Spunând acestea, m-am îndreptat spre scara de aluminiu care cobora din cabina dirijabilului.

- De ce li se spune mâncători-de-rahat? fu curioasă Anders, potrivindu-şi pasul cu al meu. Era clar că aflase de unde provenea numele de mârp.

- La fel ca scoicile de stâncă şi octupalii, îşi mancă rahatul între ei, trecându-1 printr-un al doilea tub digestiv.

Anders se înfiora.

- Dar nu se prea omoară după el, am adăugat eu.

- Nu o să raportezi incidentul, nu? întrebă ea.

- N-am cum. N-a fost de-acord să iau geo-comul cu mine.

Am încercat să-mi ascund neliniştea. Tholan nu dorea ca vreo IA de pe Myral să afle ce punea la cale. In acest sens, a devenit singurul nostru furnizor de aparatură com, toată, bineînțeles, codată. Mă întrebam dacă treaba asta avea să mă bage pe mine în rahat.

- Vrei să zici că nu ai nici un aparat de comunicare acolo sus? şi arătă cu degetul spre dirijabil.

- Nu o să raportez, am spus după care am început ascensiunea, dorindu-mi în acel moment să trag scara după mine şi să plec, dorindu-mi să nu fi ținut atâta la litera contractului.

Miazăîntunericul e momentul când pe Myral se lasă bezna deplină, când soarele se ascunde în cealaltă parte a lumii. E precedat de

cinci ore de azuriu, durează cam trei ore şi este urmat de încă cinci ore de azuriu, adică amurgul, nici noapte-nici zi, generat de reflecția soarelui în norul de praf suborbital. Era miazăîntuneric când am fost trezit de țipete şi focuri de armă. Mi-am pus tubul de oxigen şi am coborât în grabă scările, doar ca să găsesc câteva lumini de reflector aruncând lumină peste o tabără amuțită. Ce-a fost s-a dus.

- Da, ştiu, m-ai prevenit, îmi aruncă Tholan.

Cortul Tameerei era sfâşiat şi gol. Nu se vedeau urme de sânge, asta pentru că mârpii nu ar fi dorit să-şi rănească înlocuitorul. Anders studia palm-comul din mână.

- Trăieşte, spuse ea. Se pare că folosea propria ei rezervă de oxigen şi nu pe cea a cortului. Trebuie să plecăm după ea, acum.

- Exoschelete pe bezna asta? am întrebat eu.

- Păi, avem ochelari de noapte. Se uita la mine de parcă tocmai realizase cât de idiot sunt.

- Poți să ai şi gene de bufniță încrucişate cu gene de pisică, e sinucidere curată.

- Te rog, lămureşte-ne, spuse Tholan maliții os.

- Am venit aici ca ghid. Planul era să ridicăm o tabără şi să cercetăm zona în căutarea măcărețului. Cu exoschelete.

- Da...

- Iar cu exoscheletele e sigur să mergi numai ziua.

- Credeam că aveai de gând să ne lămureşti.

- Asta fac.

Am scos un reflector din cadru şi m-am dus cu el până la marginea lespezii. Am luminat panta abundentă în vegetație, pe care se întrezăreau tot soiul de mişcări sinuoase.

- Octupali, spuse Anders. Şi ce-i cu asta?

M-am întors către cei doi.

- Noaptea îşi caută alte iazuri şi, fiind prea înceți, au dezvoltat un sistem de auto-apărare. Când ceva mare se-apropie de ei, eliberează

un soi de ghimpi. Nu sunt letali, dar îi simți, nu glumă, deci, dacă v-ați adus armurile...

- Dar Tameera? întrebă Anders.

- Mârpii vor avea grijă de ea o vreme.

- O vreme? interveni Tholan.

- La început o vor considera un înlocuitor-pui pentru cel pe care l-a omorât. Ii vor ghida paşii şi o vor feri de căzături. După un timp se vor plictisi, fiindcă progeniturile mârpilor învață foarte repede. Dacă nu îi ajungem din urmă până mâine seară, gâtul ei e ca şi rupt.

- Când termină băieții? făcu Tholan, arătându-mi octupalii.

- Mez-azur.

- Atunci o să ne pornim şi noi.

Exoscheletele sportive au fost dezvoltate din cele militare. Sunt alcătuite dintr-un cadru care se prinde strâns de corp, o şiră mecanică asemenea unui vierme lat metalic, se sprijină pe spatele „gazdei"; de şiră sunt prinse oase metalice care urmăresc conturul brațelor şi al picioarelor. Se termină în gheare lungi, de patru palme, care se răsfiră din spatele mâinilor şi gleznelor precum brațele unor păianjeni gigantici. Ghearele sunt de fapt pitoane programate să găsească fisuri în peretele escaladat. întregul dispozitiv este mai puternic, mai rapid şi mai sensibil decât un om. Dacă doreai să ții singur piept muntelui, ghearele se retrăgeau şi se activau doar ca să-ți salveze viața. Am observat că Anders şi Tholan şi-l configuraseră la asistență medie. Am procedat la fel. Cu corturile şi echipamentul în rucsacuri, rezervele de oxigen şi catalizatoarele prinse la brâu, cei doi începură să coboare râpa. Exoscheletul Tameerei îi urmă credincios, un schelet lucios în noapte. Mi-am întors privirile către dirijabil, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să mă întorc în cabină. Dar am luat-o pe urmele lor.

Se lumina tot mai tare, octupalii se agitau în iazurile lor, iar noi făceam progrese vizibile. Lucrurile s-au complicat puțin când am fost nevoiți să coborâm mai mult, ca să nu pierdem urma mârpilor. In ciuda faptului că toți trei eram configurați pe asistență medie, am început să gâfâim după câteva ore, căci pe măsură ce coboram, trebuia să facem eforturi tot mai susținute ca să răzbatem prin vegetația luxuriantă. Catalizatorul abia reuşea să țină pasul: funcția lui era să modifice structura atmosferei de bioxid de carbon şi să pompeze aer curat în rezervoarele antropomorfe de la centură.

- E la opt kilometri distanță, exclamă Anders. In ritmul ăsta n-o să-i ajungem.

- Setați sistemul pe asistență avansată, spuse Tholan

Am configurat cu toții exoscheletele şi în curând ne mişcăm mai repede decât era omeneşte posibil. Mă simțeam de-a dreptul leneş, de parc-aş fi fost un sac de carne suspendat de un cadru metalic care muncea din greu. Dar am străbătut rapid cei opt kilometri, astfel că i-am ajuns din urmă în zori. I-am văzut într-o vale, goniți de dansul umbrelor. Erau din nou şapte. Deşi Tameera le omorâse un semen, o considerau unul de-al lor şi îi ghidau paşii.

- De ce fac asta? întrebă Anders în timp ce ne târam pe suprafața verticală a unei stânci.

- Ce?

- De ce răpesc oameni pentru a-şi completa septetul?

- Am auzit trei explicații până acum: număr optim pentru supraviețuire, sau pentru împerechere, sau pentru a da naştere unei religii primitive.

- Şi tu care crezi că e cea bună?

- Câte puțin din fiecare, probabil.

Ne-am mai apropiat puțin şi am auzit-o pe Tameera suspinând de frică, de oboseală, de milă. Cei şase mârpi o țineau destul de strâns între ei: o înghionteau, prinzându-i picioarele atunci când fata aluneca, îi aşezau mâinile în locuri mai stabile. I-am văzut şi costumul de

mătase, odată verde, acum împroşcat cu o substanță gălbuie şi lipicioasă. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos când m-am gândit la ce pățise: încercaseră să o hrănească.

Ne-am oprit pe un versant foarte înclinat, cam la douăzeci de metri în spatele lor. Creaturile o împingeau pe Tameera spre o pantă aproape verticală.

- Care-i planul? întrebă Tholan.

- Trebuie să o recuperăm până nu ajung acolo. Porțiunea spre care se îndreptau mârpii era imposibil de escaladat.

- O singură greşeală şi...

Am arătat spre stâncile înclinate care străpungeau arbuştii, ascunse pe jumătate în ceața formată în cascada din apropiere. Am omis să le spun că probabil n-o să-i găsim trupul cu dispozitivul ei de detectare.

- Vom trage un cablu până la ea. Anders, tu vei fi ancora. Urcă mai mult şi ia exoscheletul Tameerei cu tine. Tholan, tu vei coborî panta ca să o prinzi dacă alunecă. Eu mă duc după ea, cu cablul şi hamul.

- Ai mai făcut aşa ceva până acum? întrebă Anders.

- Dar tu? am replicat eu.

- Cel puțin teoretic ştii ce ai de făcut, adăugă Tholan.

- Doar înregistrări cerebrale din almanahul planetar.

- OK, mergem pe mâna ta, încuviință Tholan.

Am băgat de seamă că toți trei purtau la centură bobine ciudate cu cabluri de escaladare din fibră sintetică. Anders îl debobină pe al ei: semăna cu o sfoară groasă căptuşită cu armătură. Am luat capătul cablului şi l-am prins de hamul mecanic pe care Tholan îl scosese dintr-un buzunar.

- Gata? am întrebat.

Cei doi încuviințară şi se puseră în mişcare: Anders în sus, Tholan în jos. Tot ce trebuia să fac acum era să o iau pe Tameera dintre mârpi şi să o fixez în ham.

Când m-am apropiat, şi-au întors capetele de insectă spre mine, adulmecând cu trompele.

- Tameera... Tameera!

Tresări şi îşi întoarse capul spre mine. Avea mânjeală galbenă pe toată faţa, dar mai pronunţat în jurul gurii.

- Ajută-mă!

- Am cablu şi ham, i-am spus, deşi nu eram sigur că mă auzise.

Eram la trei metri de ei când mârpii, care tocmai îi sprijineau piciorul de o rădăcină groasă ce cresta stânca, se repeziră dintr-odată spre mine. Am auzit arma lui Tholan şi apoi am văzut gaura proaspătă în bustul verzui de jad al făpturii, o inflorescenţă roz-gălbuie. Suspină, se încovoie, dar nu se prăbuşi - se agăţase cu degetele în verdeaţă. Ceilalţi mârpi o tăiară care-ncotro spre locuri mai sigure.

- Ce dracu'!?

- Pune odată hamul pe ea! urlă Tholan.

M-am mişcat rapid, nu atât pentru că îmi ordonase el, ci pentru că nu doream să mai trimită alte creaturi pe lumea cealaltă. După câteva momente de letargie, Tameera prinse mişcarea. Hamul era pus. M-am dat la o parte.

- Anders!

Anders era pe fază şi începu să tragă de cablul întins printre arbuşti, scoţând-o pe Tameera din mijlocul făpturilor care acum se uitau nedumerite la cel de-al doilea membru ucis. Fâşii de armătură cădeau ca o ninsoare portocalie. Am împins de câteva ori cadavrul mârpului până acesta începu să se rostogolească la vale, urmat îndeaproape de restul. Tholan se feri de tăvălug şi se uită la mine. I-am arătat cu mâna un pisc aplatizat din apropiere pe care am putea să ne regrupăm.

- Am prins-o!

Anders o ajuta pe Tameera să se instaleze celălalt exoschelet.

- într-acolo! le-am arătat piscul.

Peste câteva minute stăteam toţi pe mica porţiune de piatră tasată, urmărind cum cei cinci mârpi rămaşi în viaţă îşi recuperaseră

tovarăşul, realizaseră că era mort şi îl lăsară să cadă din nou, iar acum forfoteau de colo-colo ca nişte viespi ieşite din cuib.

- Ar fi cazul să ne întoarcem la dirijabil. Ritmul îl stabiliți voi.

Nimeni nu răspunse, pentru că în acel moment Tameera găsi potrivit să-şi verse mațele, cu zgomot puternic. Duhnea mai rău chiar decât substanța aceea galbenă şi lipicioasă cu care era acoperită.

- Ce? întrebă Anders.

- I-au dat de mâncare, am explicat eu.

Anders se îngălbeni şi ea la față.

Tameera se ridică într-un final, îşi scoase mâinile din exoschelet, se uită la fratele ei şi deschise palma. Tholan scoase carabina ei Optek din rucsac şi i-o înmâna. Cu un foc mătură un mârp pe versant şi îl aruncă în prăpastie.

- Uite ce e, nu puteți să...

Țeava carabinei lui Tholan mă privea direct între ochi.

- Uite că putem, spuse el.

Nu am putut decât să observ în tăcere cum unul câte unul, mârpii se prăvăleau în canionul învăluit în ceață, sub împuşcăturile Tameerei. In cele din urmă, ne-am întors la tabără.

Deşi se luminase de ziuă, tot ce îmi doream era să dorm şi abia mi-am reprimat valul de mânie când am simțit cabina dirijabilului clătinându-se. Cineva urcă scara, apoi traversă pasarela. Dintr-odată m-am trezit cu Anders. Părea surprinsă de modul în care transformasem cabina pasagerilor într-un soi de apartament personal. Stăteam tolănit pe scaunul pilotului, cu picioarele rezemate de consolă şi un păhărel de whisky la îndemână. îşi opri sistemul de alimentare cu oxigen, adulmecă aerul din cabină şi se aşează pe colțul patului extensibil, cu fața la mine.

- Te scârbeşte? mă întrebă ea.

Am dat din umeri, încercând să nu dau importanță faptului. Nu ce se întâmpla sub noi mă neliniştea, ci prezența ei în cabină. Continuă:

- Nu ar trebui să te scârbească. Incestul nu mai e ce era odată. Toate erorile genetice pot fi corectate în pântec...

- Am zis eu că mă scârbeşte? Poate pe tine, altfel de ce-ai venit aici?

Se strâmbă şi spuse:

- Sunt cam zgomotoşi.

- Iar eu sunt sigur că nu mai durează mult. Ca să te poți întoarce la cort.

- Nu-ți prea deschizi sufletul în fața oricui, nu-i aşa?

- Sunt doar precaut, ştiu cu ce jocuri umblați voi, ăştia.

- Noi, ăştia?

- Plictisiți şi bogați.

- Dar eu sunt asistenta lui Tholan. Doar o angajată.

Dacă fusesem iritat la început, acum eram de-a dreptul enervat pentru că, evident, avea dreptate. N-ar fi trebuit să o bag în aceeaşi oală cu Tholan şi cu soră-sa. Era mai degrabă din oala mea. Şi îmi doborâse garda cum îndepărtezi o scamă de pe haină.

- Vrei ceva de băut? am întrebat în cele din urmă, cu gura uscată.

Mă aşteptam să fie indignată şi să mă refuze. Avea de ce. Dar Anders era mai matură decât credeam, mai periculoasă.

- Da, te rog.

îşi scoase cizmele, apoi tubul de oxigen pe care îl desprinse de la gât, rezervorul de la centură şi le aşează pe podea. M-am ridicat şi i-am turnat un pahar de whisky, adăugând gheață din congelatorul recent instalat.

- Foarte elegant, spuse ea, luând paharul în mână. Am dat să mă întorc în scaun, dar mă prinse de mână şi mă trase lângă ea.

- înțelegi că dacă nu raportăm ce s-a petrecut azi, i-am spus, vom ajunge la mâna lor. Asta poate să însemne modificarea sau chiar ştergerea creierului.

- Eşti hetero?

- Da.

Imi puse mâna pe piept şi mă împinse pe pat. N-am oprit-o. Se ridică, privindu-mă în timp ce golea paharul. Apoi îşi dădu jos pantalonii şi îi aruncă cât colo. Acum, având pe ea doar bluza şi o pereche aproape invizibilă de chiloți, se urcă pe mine, îmi deschise şlițul şi scoase la iveală erecția. Işi trase chilotul precum o draperie şi se lăsă uşor în mine, ondulându-se înainte şi înapoi.

- Hai, nu-ți face griji, spuse ea, văzându-mi expresia. Ai întreaga noapte la dispoziție să-mi întorci serviciul.

Am rezistat încă treizeci de secunde. Trecuse ceva vreme de când... După asta ne-am dezbrăcat complet şi i-am întors serviciul. Am petrecut mai tot azuriul făcând asta, ceva ce în mod normal era destinat celor care se plictisiseră de sexul obişnuit.

- Ştii, Tholan este dispus să plătească un preț mare pentru tăcerea ta, într-un fel sau altul.

Se părea că nu eu aveam să primesc banii dacă îmi țineam gura. Am considerat dezvăluirea demnă de o pedeapsă pe care i-am administrat-o chiar atunci. A suportat-o cu exclamații puternice de plăcere, pe care le-am înăbuşit cu perna.

Am dormit epuizați până s-a crăpat de ziuă

Tameera voia trofee. Avea de gând să-şi decoreze stâlpii de la intrare - acasă, pe Pământ - cu câte o pereche de capete de mârp. Azuriul lăsa loc unor nuanțe mai deschise. Ne-am pus pe mâncat, rația zilnică, şi ne-am pregătit de plecare. Era inutil să le mai spun de sancțiunile pentru posesiunea ilegală de trofee. Mai ales că aveau grad de conştiință C. Intrecuseră într-atât de mult măsura, încât asta părea o infracțiune minoră.

- E momentul să stabilim plata mea, am spus.

- O parte din plată se pare că ai primit-o, spuse Tameera, țintind-o pe Anders.

Tholan îi aruncă o privire enervată şi se întoarse înspre mine:

- De zece ori suma inițială. Rămâne totul între noi.

- Orice trofeu luați, îl cărați voi.

Eram consternat de aroganța lor. Dacă aveau să scape, urma să aflăm la întoarcerea în citadelă, dar mai mult ca sigur că unul dintre mârpi era însemnat electronic, iar momentul morții fusese înregistrat de un satelit. Aşa cum vedeam eu lucrurile, puteam să pretind că am fost amenințat cu moartea, şi să merg cu povestea asta până eram în afara oricărui pericol. Desigur, dacă ei scăpau, aveam numai de profitat.

In timp ce ne pregăteam, am verificat harta în palm-com, am încărcat poziția noastră şi am trasat un itinerar mai uşor de străbătut decât cel de ieri. Dispozitivul avea să ne țină pe calea cea bună, în ciuda faptului că Tholan nu permitea legătura cu satelitul. Folosind poziția soarelui, altitudinea proprie, timpul şi calculând deviația magnetosferei lui Myral, aparatul se repoziționa în permanență pe harta din almanahul planetar.

Am trecut peste margine, urmăriți de pleoscăiturile octupalilor şi de lumina din ce în ce mai puternică a soarelui. De această dată am luat-o la pas uşor, setați pe asistență medie, cu popasuri mici din când în când. Intr-una din pauze, am demonstrat cum poți fierbe o scoică de stâncă în cochilia ei, folosind un mic aragaz portabil, dar Tholan a fost singurul care a degustat preparatul. Cred că era o chestie bărbătească. Pe drum le-am arătat o porțiune cu viță-păianjen înflorită; florile bărbăteşti, roş-electrice, se înălțau în aer în căutarea florilor femeieşti, galbene şi frivole. Aceste plante laolaltă cu insectele care le polenizau depăşiseră faza de simbioză aşa cum o ştim noi pe Pământ, pentru a deveni o singură formă de viață. Apoi, sub ochii bulbucați şi gelatinoşi ai octupalilor care tocmai ieşeau din bălți şi iazuri, ne-am ancorat corturile pe o pantă de patruzeci de grade.

Anders îşi prinse cortul de al meu. Acelaşi lucru făcură Tholan şi Tameera la câțiva metri depărtare. Fără îndoială că îşi acuplaseră sacii de dormit la fel. Să faci sex într-un cort aşezat în pantă, în saci de dormit prinşi de stâncă, nu era tocmai confortabil. Dar cu toate

astea era plăcut şi ajuta să treacă noaptea mai repede. La un moment dat, în plin miazăîntuneric, am fost trezit de nişte cuvinte fără sens:

- *Târla gluba smârg.*

După care:

- *Țânt dlânga şui.*

Mai spre dimineață am fost din nou trezit, de data asta de țipetele şi gemetele lui Tholan. Am presupus că se hârjonea cu soră-sa. Dar când am ieşit, l-am văzut bandajat la față, iar cortul lui decorat cu ghimpi de octupali.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat.
- Am vrut să ies din cort, asta s-a întâmplat.
- Ce tratament ai aplicat?
- Antibiotice şi antialergice.
- Suficient, am zis eu.

Păcat că nu l-am mai întrebat de ce voia să se furişeze afară din cort în toiul nopții. Faptul că am pus vocea bizară din noapte pe seama unui vis nu schimba cu nimic situația.

Soarele abia se dezmorțea când am ajuns pe vârful plat de pe care Tameera măcelărise restul mârpilor. Am analizat atent zona prin monocular şi am descoperit că entuziasmul primei veniri m-a făcut orb la pericolele de aici. Majoritatea povârnişurilor înclinate la peste şaptezeci de grade, multe dintre văi şi canioane erau învăluite în negură. Cu sau fără exoschelete, mai rău de atât nici că se putea.

- Acolo ar trebui să fie, spuse Tholan, arătând cu degetul spre un canion mai larg, acoperit de ceață străpunsă doar de vuietul râului.

- Asta dacă nu i-a luat apa, am adăugat eu.

Fără să mă ia în seamă, Tholan continuă:

- începem căutările din locul în care au căzut, poate că unul sau doi s-au prins în frunziş.

Am coborât de pe vârf, de-a lungul unei creste joase, apoi pe versantul înalt unde o recuperasem pe Tameera. Am luat-o pe diagonală ca să tai puțin din distanță, cu Anders în spatele meu. Tholan şi

Tameera se îndreptau spre locul unde fuseseră împuşcaţi mârpii, dar nu înţelegeam de ce fac asta, doar se prăvăliseră toţi în râpă. Anders era tocmai deasupra mea când mă pregăteam să escaladez o porţiune mai spiralată de stâncă. Mi s-a părut că văd un mârp spânzurat în frunziş undeva mai jos. încercam să străpung ceaţa cu privirile, când deodată Anders scoase un ţipăt.

Nici nu am apucat să mă uit în sus şi să îmi prind bine gheara în piatră că se prăbuşi peste mine. Ne-am răsturnat amândoi. Acum se ţinea de gâtul meu, pe jumătate ieşită din cadrul metalic. Stăteam suspendaţi în două gheare ale exoscheletului meu; al ei, fostă proprietate a celor doi fraţi, era deja fier vechi. Motivul, am văzut, era puţin mai sus.

Tholan şi Tameera coborau versantul în grabă spre noi, fără să zică nimic, nici măcar un „ţineţi-vă bine!". M-am gândit că tocmai asta nu îşi doreau să facem. Probabil că era frustram pentru Tholan: eram amândoi într-un cort, la îndemâna lui. Putea să taie cu uşurinţă ancorele; doi martori pierduţi într-un accident nefericit. Şi nişte moluşte scuipătoare de ghimpi i-au stricat planurile. Cu gheara liberă m-am întors şi am agăţat centura lui Anders, iar cu cea de picior m-am priponit bine în perete.

- Dă-ţi gheara jos.

Mă privi nedumerită, apoi se uită în sus şi înţelese. In timp ce o susţineam, îşi desfăcu în grabă legăturile, lăsând pieptarele la urmă. Maşinăria se desprinse şi căzu în negură: un gigantic păianjen de crom... unul mort.

- In regulă, acum suie-te pe spatele meu şi ţine-te bine.

Se execută. Am lăsat mecanismul configurat la asistenţă medie, gândindu-mă că la un nivel mai avansat exoscheletul s-ar putea mişca prea repede pentru ea, şi am început să cobor. Primul glonţ trimis de carabina Optek lovi piatra în faţa ochilor mei. Al doilea ricoşa de lângă mâna mea şi Anders gemu animalic. Am simţit ceva cald scurgându-se pe gâtul meu, iar priza ei aproape cedă.

învăluit în ceață, râul îşi făcea drum printre stâncile înclinate. Am reuşit să ajung la una dintre aceste stânci pe jumătate ascunse vederii chiar în momentul în care Anders leşină şi se desprinse de mine. După ce am întins-o, i-am examinat rana. Proiectilul o lovise în pomet şi o crestase până la tâmplă. Rana sângera abundent, ca orice leziune la cap, dar nu era mortală, dacă reuşeam să o tratez la timp. Acum însă nu era momentul să apelez la trusele medicale. Auzeam deasupra vocile risipite de negură ale celor doi fraţi. Apoi, sub mine, chiar lângă râu, o altă voce:

- *Şlanga boroi. Bar zubzub uba.*

Era ca atunci când te ascundeai de cineva în dulap, şi dintr-odată auzeai un mârâit la ureche. împrăştiată de curentul puternic de apă, ceața străbătea aerul în valuri, dezvăluind şi camuflând la loc. Stânca pe care poposiserăm era la cinci metri deasupra malului de pietriş pe care şedea ghemuită creatura. Ajungea cu capul la înălțimea noastră. Anders tocmai dădu drumul unui geamăt aşa că i-am acoperit repede gura. Făptura avea formă piramidală şi trei perechi de braţe, din care două încolăcite a mulțumire în jurul trunchiului. Intr-o gheară neagră şi uriaşă ținea rămăşițele unui mârp. Cu altă gheară scobea un oscior blocat între colții ondulați şi albi ai ciocului său de rață. Sub bolta cranianã scapără o diademă de ochi verzi.

- *Danga pa dranga,* declară ea după ce scoase osul şi-1 zvârli deoparte.

Ştiam acum că stârvurile mârpilor au atras măcărețul în locul ăsta, dar asta nu mă încălzea defel. M-am ghemuit instinctiv, sperând că nu mă văzuse încă. Dacă totuşi o făcuse, speram să mă prezint într-o formă mai puțin apetisantă. Cu mâinile tremurătoare, am început să desfac cablul de la centura lui Anders. Afurisitul de mecanism făcea prea mult zgomot, iar cablul strălucea portocaliu. Mi-am tras destul cât să-mi înfăşor în jurul taliei, de siguranță. Apoi i-am desfăcut legăturile de la rucsac, eliberând-o de povară. Puteam să o târăsc în spatele stâncii, ieşind din văzul lighioanei, dar asta ne

ducea în frunziş, unde ne-ar fi auzit cu siguranţă. Am decis să mă ridic, să iau fata în cârcă şi să o rup la fugă. Dar chiar în acea clipă un glonţ lovi spira exoscheletului meu şi mă trânti la pământ, lăsându-mă fără respiraţie.

M-am întors, căutând măcăreţul din priviri. Am simţit cum mi se face pielea de găină. Nu mai era acolo. Era împotriva legilor fizicii ca o dihanie atât de mare să se mişte atât de repede, atât de silenţios. M-am întors pe spate şi i-am văzut pe cei doi urmăritori coborând versantul. Exoscheletul defunct atârna greu, aşa cum aveam să atârn şi eu, lovit de glonţ sau mestecat în ciocul acela coşmaresc, nu mai conta.

Se opriră la câţiva metri deasupra. îşi proptiră ghearele bine în perete şi îşi eliberară mâinile. Acum eram la mila lor. Dintr-odată ceva zbură prin ceaţă, se izbi de stâncă şi căzu pe Tameera. Fata începu să ţipe, pentru că acum între ea şi peretele stâncii atârnau intestine smulse şi bucăţi sângerânde de carne - stârvul pe jumătate mâncat al unui mârp. Din ceaţă se ivi măcăreţul, în partea opusă a stâncii pe care stătuse înainte, se înălţă şi ridică un braţ de vreo trei metri, dacă nu mai mult. Cu o gheară ca de coasă, creatura trimise Optekul Tameerei în neant, apoi începu să zgârie stânca, făcând un zgomot ca de cuţit pe porţelan. Tholan îşi configura carabina pe foc automat şi dezlănţui o rafală în trupul făpturii, însă fără succes: gloanţele ricoşau fără să rănească monstrul. Am apucat-o pe Anders şi m-am rostogolit la marginea stâncii, fără să îmi pese unde urma să aterizăm. Am căzut prin frunze şi buruieni într-o crevasă şi ne-am înţepenit. Am aruncat rucsacul şi exoscheletul.

- *Şarla gulgur şarla!* mugi măcăreţul acuzator.

- Dumnezeule mare! zbieră Tameera.

Alte focuri trase de Tholan.

- *Glurgu,* îi aruncă măcăreţul sfidător.

- Mă întorc eu după tine, scârbă!

Nu ştiam cui i se adresase, mie sau măcăreţului.

Am găsit apă în partea inferioară a crevasei, destulă cât să îmi umplu vasul de purificare şi să spăl rana lui Anders înainte să o bandajez. Am scos un mic diagnozator pe care i l-am aplicat. După o scurtă examinare, aparatul fabrică medicamentele potrivite şi apoi i le injecta. Aproape instantaneu, culoarea îi reveni în obraji, iar respirația îi deveni mai uşoară. Dar trebuia să rămânem aici. La câțiva metri deasupra noastră, măcărețul comenta situația în remarci introspective şi lipsite de sens. încercam să pun cortul, când silueta lui întunecată acoperi cerul.

-Dâlzub şârla poi? dori să afle arătarea.

Tăcerea mea nu o mulțumea, aşa că începu să bâjbâie cu mâna prin crevasă. Putea să ajungă doar până la movila unde stătea aruncată exoscheletul. Ciocăni repetat cu gheara în piatră, trădând o nelinişte parcă meditativă, după care brațul se făcu nevăzut.

- GlurgUy hotărî, şi plecă.

Aşa se face că lingviştii, cu toate limbile şi dialectele încărcate în creier, dau în boală încercând să înțeleagă măcărenii. Vorba lor e lipsită de sens, dar parcă se apropie totuşi de un înțeles. Nimeni nu îşi poate explica de ce posedă un aparat vocal atât de complex, mai ales când vine vorba de comunicare în cadrul speciei, fiind ştiut că este o creatură solitară şi că vorbeşte de una singură. Când întâlneşte un seamăn, de-obicei îl ia la bătaie sau la împerecheat, sau amândouă. La fel, nici un motiv să aibă în craniu structuri capabile să opereze cu un limbaj extrem de complex. Abia dacă foloseşte o treime din creier. Ştiința, în acest caz, vine în sprijinul mitului.

Am reuşit într-un final să instalez cortul precum un hamac, agățându-1 de piroanele pe care le-am înfipt în pereții laterali.

Fiind din material dur, cortul ne suporta greutatea şi răsucirile, până am reuşit să o bag pe Anders în sacul de dormit. Când am terminat, am descoperit că se lăsase azuriul de seară. Am explorat crevasa cu ajutorul unei torțe, studiind fiecare ieşire. La fundul crevasei am dat peste un bazin cu octupali şi am fost nevoit să mă întorc.

Noaptea n-a fost nici ea mai fericită. Un adevărat batalion de octupali a luat cortul cu asalt, deşi singura mea grijă era că greutatea lor suplimentară ne va doborî la pământ. Pe lângă asta, era un întuneric să-l tai cu cuțitul. Dimineața s-a lăsat aşteptată o eternitate, dar venirea ei a însemnat şi revenirea la viață a lui Anders.

- Au încercat să ne ucidă, spuse după ce îşi potoli setea cu apă purificată.

- Aşa se pare.

- Unde suntem?

- In groapă... Se uita lung la mine. I-am explicat situația.

Intr-un final, întrebă:

- Şi cum ieşim de aici?

- Nu mai avem exoschelete, dar cel puțin avem rezervele şi catalizatoarele de oxigen. Aş fi vrut să-i spun lui Tholan să-şi bage undeva drăcia aia de geo-com. M-am gândit puțin. Crezi că am putea folosi semnalul de la palm-comul tău?

- E tot al lui, la fel ca şi exoscheletul pe care îl foloseam eu. Mai mult ca sigur că l-a închis deja. Mai întâi să ajungem la el.

Privi în sus. Rucsacul ei zăcea pe stâncă, la îndemâna măcărețului.

- Ah!

Mă privi cu atenție.

- Vrei să zici că nu ai nici un mijloc de comunicare cu citadela?

- Nici măcar pe dirijabil. Ai văzut condițiile din contract. Tholan pare omul care te-ar lăsa cu buza umflată dacă s-ar încălca vreo prevedere.

- Şi acum ce facem?

- Asta depinde mai degrabă de Tholan şi de Tameera... şi de tine.

- De mine?

- Eşti un angajat valoros. Asta înseamnă că şi tu ai un implant dintr-acela, nu? Lui Anders îi căzu fața. Presupun că gunoaiele alea două vor să îmi ia dirijabilul ca să-l aducă aici. Dacă stăm pe loc, ne

vor găsi după semnalul implantului. Dacă plecăm, tot ne vor da de urmă. Problema este că pentru amicul nostru cu cioc nu suntem nimic mai mult decât un aperitiv.

- Ai putea să mă laşi aici, să scapi doar tu. Dacă reuşeşti să ieşi din zonă, nu te vor găsi aşa de uşor.

- E şi asta o soluție, nu zic nu. Acum hai să ne gândim la cum ieşim împreună de-aici.

După ce am împachetat cortul şi sacii de dormit, am mers până la capătul superior al crevasei, mai îngust, dar mai uşor de escaladat. Intr-o parte, înspre pietrişul de pe mal stătea înclinată o altă stâncă, pleşuvă şi alunecoasă. Deasupra noastră vedeam stânca de pe care ne-am rostogolit, iar în spatele ei se înălța înveşmântat în ceață peretele de piatră, de unde am venit. Acum realizam în ce găuroaie adâncă intrasem. Citadela era la doar două sute de kilometri depărtare. După estimările mele, urma să parcurgem câțiva kilometri pe zi. Aveam şanse de supraviețuire. înregistrările mele din almanah îmi spuneau ce putem să mâncăm şi că nu vom duce lipsă de apă. Atât timp cât ne țineau picioarele şi catalizatoarele...

- Ne vom lega cu cablul ăsta. Patru metri distanță cred că ajunge, ca să avem spațiu de manevră. Merg eu în față.

- Crezi că vom fi în siguranță afară?

- Nu neapărat, dar nici înăuntru n-o să ne fie mai bine.

Am luat bucata de cablu desfăşurată pe bobina lui Anders şi am prins-o cu capătul inelat de o cataramă de la centură. Am început cățărarea. Odată ajuns sus, m-am bucurat să văd că rucsacul ei era tot acolo unde îl lăsasem. Şi mai bine era că fata urca fără ajutorul meu. Dacă ar fi trebuit să o ajut tot drumul, am fi pierdut de două ori mai mult timp. Anders îşi săltă rucsacul pe umeri şi îşi prinse legăturile de la talie. Am înaintat până când vegetația se întindea ca o pădure verticală pe suprafața versantului. înainte să pătrundem în desişuri, am scos palm-comul pentru a stabili calea cea mai bună, una care avea

să ne ducă la citadelă ținându-ne la adăpostul negurii. în timp ce urcam printre arbuştii contorsionați, nu puteam să scap de sentimentul că ceva gigantic şi periculos ne urmărea cu privirile... şi nu numai.

Prima zi n-a fost deloc strălucită. Nu era vorba doar de epuizarea fizică, mai era şi permanenta lumină slabă de sub ceață care îți tăia cheful şi voința. Ştiam că Tholan şi cu soră-sa nu puteau să ne prindă încă, dar, dacă ar fi călătorit toată noaptea cu dirijabilul, ne-ar fi ajuns din urmă la azuriul de dimineață. Se vor odihni totuşi. Aveau tot timpul din lume să ne găsească şi să ne radă de pe suprafața planetei.

Spre înserat, Anders instala un singur cort pe versantul de patruzeci de grade, de celălalt nu mai era loc. In jurul nostru era plin de scoici de stâncă, aşa că am adunat câteva. Mai aveam rații de mâncare, nu-i vorbă, dar era o ocazie bună, cu care se putea să nu ne mai întâlnim. Am mai cules flori galbene de viță-păianjen şi muguri de pe crengile copacilor plimaria. Spre surprinderea mea, Anders n-a strâmbat din nas când am început să fierb moluştele. Scoicile erau zemoase şi aveau gust de peşte. Florile erau moi şi aduceau a salată dulce, dar pentru muguri nu puteam să găsesc termen de comparație. Nu există nimic atât de grețos pe Pământ. Părea o dietă echilibrată. Am împachetat aragazul portabil şi am urmat-o pe Anders în cort, având senzația că arbuştii din jurul nostru prindeau viață. Mai mulți octupali, relativ mari şi plini de negi, îşi făceau drum prin frunziş. Erau dintr-o specie mai puțin întâlnită, altfel aş fi ştiut ceva despre ei din almanah.

In zori am ieşit din sac, cu bătături de la curelele cu care ne-am legat să nu cădem în prăpastie. Nici Anders nu o ducea mai bine. Poate că cinei noastre îi lipsiseră zaharurile, pentru că după câteva batoane din rația zilnică, ne-am simțit mult mai bine. Sau era vorba de vreo astenie de sezon?

După o oră de mers, drumul a devenit mai uşor, dar mult mai primejdios. Mai devreme, vegetația de pe povârnişul abrupt ne îngreuna urcuşul, dar în acelaşi timp ne-ar fi împiedicat căderea. Versantul pe

care urcam acum nu era mai înclinat decât panta pe care ne-am pus cortul, dar era spân. De-am fi căzut, am fi alunecat pe porțiuni din ce în ce mai înclinate până la izbitura finală, în vreun jomp umed şi stâncos. Eram la o înălțime mai mare decât ieri, iar ceața era mai subțire. Glasul distant al măcărețului trăgea a jale.

- *Garatorb tâmpla,* striga, încercând probabil să-şi ademenească gustarea.

- Rahat, rahat! am zis, grăbind instinctiv pasul.

Am alunecat, dar m-am redresat la timp.

- Uşurel, spuse Anders.

Nutream în suflet speranța că îi va fi greu bestiei să ajungă aici, dar cred că mă îmbătăm cu apă rece. Creatura asta avea parcă ceva supranatural în ea. Am crezut că existența ei pe Myral este un mit până n-am văzut-o cu ochii mei. Pentru mine, nu era mai reală decât centaurii şi sirenele de pe Pământ.

- Ce naiba caută chestia aia aici? am întrebat.

- Scăpată dintr-o colecție privată, sau cine ştie, cineva a luat-o ca animal de casă şi s-a săturat de ea când a crescut şi s-a făcut urâtă.

- De parcă ar fi fost vreodată drăguță...

In plină miazăzi, primele descărcări de armă ricoşară în jurul nostru, la umbra dirijabilului meu. M-a cuprins atunci un fel de seninătate. Urma să murim, nu conta cum, şi, ştiind asta, m-am eliberat de orice responsabilitate față de mine sau de viitor.

- Ai ratat, fraiere! am urlat eu.

- Asta se va schimba imediat! veni şi replica lui Tholan.

- Nu-i nevoie să torni gaz pe foc, şuieră Anders.

- De ce? Crezi c-o să-ncerce să ne-omoare? i-am aruncat.

Cu toate astea, am ales să mă adâncesc în ceață. Focurile de armă se auzeau în continuare, dar şansele să fim loviți erau mici. Se pare că şi Tholan era de-acord cu asta, deoarece în curând se lăsă tăcerea. Am făcut un popas la adăpostul desişului. Mi-a venit să plâng când am văzut pe palm-com că nu străbătuserăm nici trei kilometri în mai

bine de o zi. Era firesc, dar descurajam. Şi cum un necaz nu vine niciodată singur, pentru a rămâne pe rută trebuia să ne cățărăm pe o creastă. Orice altă cale ne-ar fi abătut cu zeci de kilometri de la drum. Fără doar şi poate, creasta ieşea din ceață. La fel de sigur era că Tholan descoperise acest lucru.

- Ce ne facem? întrebă Anders
- Trebuie să ne furişăm cumva.
- *Țopa gulgur,* bombăni măcărețul în adâncul de sub noi.
- La naiba, e pe urmele noastre, am şoptit.

Anders dădu din cap.

Şi atunci am primit veşti şi mai rele din ceață.

Ceva survola prin ceață în canionul de lângă noi, dar nu puteam să-mi dau seama ce. Apoi, dintr-odată, forma căpătă contur. Ancora dirijabilului cu câte o cameră de unică folosință ataşată pe fiecare dintre cele patru brațe. Ne-am pus în mişcare, îndreptându-ne spre creastă. Şansele să ajungem teferi erau mici.

- Infraroşu... pe... ele, am gâfâit.

Rafala unui Optek încărcat la maximum seceră povârnişul din fața noastră.

- Desigur... nu poa' să ştie... în ce direcții sunt... îndreptate camerele..., am adăugat.

Apoi o flacără ricoşa din stâncă în stâncă prin jungla verticală, urmată de încă una, ciudat, în acelaşi loc. Am zărit ancora, mai departe şi mai sus. Urmăritorii noştri nu prea ştiau să piloteze un dirijabil. Nu era vreun te miri ce gravmobil să-l pui pe pilot automat. In curând am văzut în ce trăgeau de fapt: leşul unui mârp bătrân şi prea neputincios pentru a ține pasul cu septetul său. Probabil îl înlocuiseră deja. Atârna de creanga fibroasă a unui copac plimaria, ciuruit din cap până-n picioare.

Panta se înclină, iar noi eram nevoiți să ne cățărăm în continuare. Am ajuns la marginea superioară a pădurii de plimaria, urcând pe

tulpinile orizontale, cu peretele de piatră alături. După o sută de metri a trebuit să urcăm cu adevărat, printr-o fisură, spre un povârniş mai uşor de escaladat. Picioarele mă dureau îngrozitor. Gleznele şi călcâiele mele nu erau obişnuite cu asemenea presiuni. Eram curios să văd cât vor mai rezista mănuşile şi ghetele pe un asemenea relief. Erau făcute din material dur, de armată, dar, în timp, piatra macină totul. O sută de zile? Pe cine încercam să fraieresc?

Pe la amiază eram pe versantul care se curba sub munte, contopindu-se cu povârnişul ce dădea spre creastă. Mi-am verificat palm-comul şi am observat o curmătură între creastă şi munte. I-am arătat lui Anders.

- Am putea să ne furişăm pe-acolo.

Se holba la mine cu ditamai cearcănele, prea sleită ca să-i mai pese. Ne-am ațintit ochii spre pădurea cețoasă de sub noi. Dintr-acolo răzbătea un zgomot de mişcare puternică, tulpini plesnind şi arbuşti rupți.

-Hai!

îmi trecuse toată nepăsarea. Eram la fel de istovit ca şi Anders. Am ajuns la curmătură: destule locuri de care să te agăți, dar multă mocirlă, încet şi cu atenție, ne-am cățărat prin negura tot mai subțire. Brusc, în spatele nostru, ancora dirijabilului tăie aerul, pendulând ca un candelabru de fier.

- Surpriză! strigă Tameera.

Prin ceața care se risipea se ivi creasta zdrențuită a muntelui. Deasupra, dirijabilul meu se lupta cu briza, elicea abia putând să facă față. Tholan şi Tameera erau afară pe pasarelă, amândoi înarmați, şi chiar de la distanța asta puteam să jur că rânjeau. Am tras o înjurătură şi m-am lipit de stânca alunecoasă. Urmau zece metri pe vârful crestei unde am fi fost total expuşi. Probabil acelaşi lucru ne aştepta şi pe partea cealaltă. Nu ne puteam mişca aşa repede, nu mai repede ca glonțul. M-am uitat în sus. Mai dă-i dracu'! N-aveam să cer îndurare, nici să mă târguiesc cu ei în ultima clipă.

- Mergem mai departe, i-am spus lui Anders.

încuviință tacit şi pornirăm mai departe. Un glonț lovi stânca deasupra mea şi se prăvăli în hău. Se jucau acum. Dirijabilul meu intrase în derivă şi se îndrepta spre munte. Şi atunci am văzut-o.

Brațul se întindea şi nu se mai oprea. Mă uitam la articulațiile care nu se mai terminau şi mă izbi sentimentul nefirescului. O mână cu trei degete şi gheare negre ca de coasă prinse ancora dirijabilului şi trase. Aşa cum stătea acum pe pisc, măcărețul arăta ca un copil cu un balon în mână.

- *Danga zubzub,* exclamă.

Tholan se aplecă peste rampă şi îşi descarcă arma în creatură. Tameera se lipi de peretele exterior al cabinei dând drumul unui țipăt. Măcărețul trase zdravăn de ancoră, iar Tholan căzu peste bord, cu un strigăt prelung, curmat de un „uuff" când monstrul îl prinse într-una din numeroasele-i mâini. Ii aruncă arma cum arunci o lingură din oala de ciorbă, apoi îl vârî în cioc.

- Mergi înainte! mă îmbrânci Anders.

- Ne-a folosit ca momeală s-ajungă la ei! am spus.

- Şi-acum nu mai are nevoie de noi.

Am continuat urcuşul, atent la priză, ştiind că măcărețul urma să coboare de pe vârf. Am ajuns pe creastă. Pe partea cealaltă erau alte povârnişuri şi multă ceață. Măcărețul tocmai se cufunda în ceață, trăgând dirijabilul după el. Tameera încă țipa. Cu capul lăsat pe spate, îl îndesa pe Tholan tot mai adânc în cioc. După câteva clipe se enervă, îi smulse picioarele şi înghiți restul. Monstrul se făcu nevăzut, cu dirijabilul după el. Țipătul Tameerei se transformă brusc într-un urlet de agonie, dublat de un crănțănit puternic.

- Noi suntem la rând, spuse Anders încercând să desluşească ceva prin ceață şi mă îmbrânci din nou.

Ştiam că n-aveam nici o şansă.

- Ce dracu' faci?

I-am dat inelul de la cablul care ne unea.

- Trage-l înapoi.

Motoraşul începu să tragă cablul portocaliu, lăsând armătura să cadă la picioarele ei. Ştia că o abandonam în sfârşit, şi mă privi resemnată. Silueta uriaşă străpunse tremurând ceața. Am luat-o la fugă de-a lungul crestei. Era o bănuială, o speranță, o şansă. De astfel de lucruri îți atârnă uneori viața.

Agățat în acoperişul pădurii de plimaria, dirijabilul, eliberat de măcăreț şi mai uşor cu două corpuri, se înălța din nou la cer. M-am repezit spre ancoră, deşi n-aveam nici cea mai mică idee cum voi urca un cablu de patru milimetri grosime. Am accelerat în ultimul moment şi am sărit. De sol mă despărțeau acum trei metri. Am simțit piciorul trosnind când am ajuns pe acoperişul cabinei, dar am ignorat durerea. M-am târât până la margine, m-am lăsat să alunec pe cabluri şi am deschis de grabă uşa etanşă. Am acționat comenzile pentru ridicarea ancorei şi strângerea cablului. Apoi pe scaunul pilotului, am întors dirijabilul, eliberând gaz, spre locul unde aştepta Anders. In scurt timp era alături de mine. Acum pompam gaz în dirijabil ca să ne înălțăm. Dar nune ridicam.

- Nu... nu!

Toată nedreptatea de pe lume răzbătu în strigătul ei. Am zărit rețeaua de ochi verzi şi gheara lungă prinsă de rampa pasarelei. Mă gândeam că ne va scoate din cabină precum scoți carnea dintr-o scoică de stâncă. Nu credeam că aliajele metalosferice îl vor împiedica cine ştie ce.

- *Glurgu,* spuse măcărețul şi îşi retrase brusc gheara lăsând dirijabilul să-şi continue zborul.

Ii ardea de joacă? Ne-am repezit la ferestre privind în tăcere până ce l-am pierdut din vedere. Şi am mai păstrat tăcerea o vreme. Pot să zică oamenii de ştiință cât or vrea că sunt doar animale. Să fiu al naibii dacă nu l-am văzut pe măcăreț, înainte să plece, făcându-ne cu mâna.